

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.938 van 8 januari 2013
in de zaak A. 206.394/IX-7806**

In zake: Peter THYSSEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de LOKALE POLITIEZONE SINT-GILLIS-WAAS -
STEKENE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Rasschaert
kantoor houdend te 9420 Erpe-Mere
Ten Bos 30
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het verzoekschrift

1. Het verzoekschrift, ingediend op 21 september 2012, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van:
 - het besluit van de korpschef van de lokale politiezone Sint-Gillis-Waas - Stekene van 30 juli 2012 waarbij Peter Thyssen vanaf 1 augustus 2012 wordt aangewezen voor een nieuwe dienst als interventie-inspecteur, hoofdzakelijk belast met het onthaal te Sint-Gillis-Waas;
 - het besluit van diezelfde korpschef van 30 augustus 2012 waarbij de post van wijkinspecteur voor de wijk Hellestraat-Koewacht te Stekene vacant wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State en artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 november 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Wim Rasschaert, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is inspecteur van politie bij de lokale politiezone Sint-Gillis-Waas - Stekene. Hij beschikt over een brevet van wijkinspecteur en is als wijkinspecteur aangesteld voor de wijk Hellestraat-Koewacht te Stekene.

3.2. Op 6 juli 2012 zendt de verzoeker het volgende e-mailbericht naar sommige leden van het korps:

“Beste vrienden,

Gezien de oplossingen die geboden zijn op het wijkoverleg, niet vermeld staan in het verslag, zal ik ze nog eens meedelen.

Bij te warm weer:

- niet met de fiets buiten rijden

Bij regenweer:

- niet met de fiets buiten rijden
- plastic zakken over de schoenen trekken
- schoenen insmeren met vet (dat niet door de zone wordt voorzien)

De andere ben ik vergeten, maar waren van dezelfde kwaliteit.

Het logische gevolg is dat ik mijn wijkverplaatsingen niet meer met de fiets zal doen bij kans op regen of te warm weer.

Ik wens mij dan ook al te verontschuldigen voor het ongemak dat dit zal meebrengen voor de politiepost Stekene, maar ik ben er zeker van dat wij er intern op een constructieve manier uitkomen”.

De korpschef antwoordt op dit e-mailbericht het volgende:

“Ik neem kennis van uw mail.

Op 30.07 dien je je dienst aan te vatten te Sint-Gillis-Waas. Je moet niet badgen te Stekene maar je om 08.00 op mijn bureel aanbieden”.

3.3. Op 30 juli 2012 biedt de verzoeker zich bij de korpschef aan.

Volgens de verwerende partij polst de korpschef bij die gelegenheid naar de werking van de dienst binnen het wijkkantoor en de mate waarin een mogelijk gebrek in deze werking aanleiding zou kunnen zijn geweest voor het e-mailbericht van de verzoeker en de toon daarvan.

Volgens de verzoeker daarentegen stelt de korpschef hem bij die gelegenheid alleen maar de vraag “of er niets scheelt aan zijn mails”, waarna hij kan beschikken.

Er is geen verslag van deze bijeenkomst opgemaakt.

3.4. Diezelfde dag beslist de korpschef om de verzoeker vanaf 1 augustus 2012 aan te wijzen voor een nieuwe dienst als interventie-inspecteur, hoofdzakelijk belast met het onthaal te Sint-Gillis-Waas.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Ze steunt op de volgende motieven:

“Gelet op artikel 44 van de wet van 07 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst gestructureerd op twee niveaus;

Gelet op basis van de bevoegdheid die de korpschef heeft om de goede werking van het korps te verzekeren, INP Peter Thyssen (stamnummer 44-50161-92) vanaf 01 augustus 2012 aan te wijzen voor een nieuwe dienst als interventie-inspecteur, hoofdzakelijk belast met het onthaal te Sint-Gillis-Waas;

Overwegende dat de reden het verzekeren is van een goede werking van het korps;

Overwegende dat de korpschef enerzijds van oordeel is dat het opportuun is voor de goede werking van de wijkdienst te Stekene dat er een noodzakelijk herstel van de orde komt, een constructieve houding nodig is en bepaalde acties en uitspraken dienen te worden vermeden;

Overwegende dat de korpschef anderzijds van oordeel is dat een betere omkadering van het personeelslid INP Peter Thyssen (stamnummer 44-50161-92) zal bijdragen aan een verbetering van de verstoorde verstandhouding die momenteel heerst tussen personeelslid en hiërarchie;

Overwegende dat echter geen oordeel wordt geveld over het personeelslid en geen schuld wordt onderzocht;

Overwegende dat het beëindigen van de tewerkstelling in het wijkbureau te Stekene zal bijdragen tot het beheersen van de negatieve spiraal die momenteel overheerst in betrokkene zijn houding en hierdoor ook de gevolgen van deze houding naar de andere personeelsleden;

Overwegende dat een nauwere samenwerking en overleg met de hiërarchie een constructief verloop beoogt;

Overwegende dat het personeelslid zijn zelfde graad behoudt en de mogelijkheid krijgt om gelijkaardige dienstprestaties te leveren;

Overwegende dat er geen negatieve inhoudelijke of financiële gevolgen zullen zijn;

Overwegende dat voor wat de wijziging in het functieprofiel betreft deze niet substantieel zelfde graad, zelfde algemene functie-inhoud en zelfde algemeen functieprofiel is;

Overwegende dat het verschil in functieprofiel tot een minimum wordt beperkt door de nadruk op onthaal te leggen, wat eveneens onderdeel was van het voorgaande wijkprofiel;

Overwegende dat het gewijzigde specifieke functieprofiel van die aard is dat er geen omschrijvingen in zijn opgenomen die niet zouden kunnen worden toegewezen aan iedere inspecteur;

Overwegende dat de grootste wijziging die door deze herplaatsing betracht wordt, een nauwere samenwerking en contacten met de hiërarchische lijn en het hoofdkantoor is, waarbij gestreefd wordt naar een verbeterde verstandhouding;

Overwegende dat de volgende elementen aan de basis liggen van deze beslissing:

- moeilijkheden bij zelfmanagement van autonomie jobuitvoering
- discussies over beschikbaar materiaal en buitendiensten, waarbij geen afronding mogelijk is
- ontbreken van onmiddellijk klankbord, waaraan personeelslid momenteel behoefte heeft, waardoor communicatie niet optimaal verloopt”.

De verzoeker ondertekent deze beslissing voor kennisneming en ontvangst op 1 augustus 2012.

Op het kennisgevingsformulier is vermeld dat de verzoeker schriftelijk zijn standpunt kan meedelen vóór 15 augustus 2012 en dat indien hij wenst te worden gehoord, hij dit vóór de voormelde datum aan de korpschef moet laten weten.

3.5. Op 3 augustus 2012 dient de verzoeker een verweerschrift in en vraagt hij om te worden gehoord.

Met een brief van 24 augustus 2012 antwoordt de korpschef:

“De genomen ordemaatregel ressorteert niet onder de tuchtwetgeving, en betrokkene wordt geen ernstig nadeel berokkend. Betrokken inspecteur kan steeds ontvangen worden voor een gesprek met de korpschef, zoals hem nogmaals voorgesteld, dit is een mogelijkheid die ieder personeelslid steeds aangeboden wordt. Aangezien deze specifieke situatie kadert in zijn functioneren en niet in een tuchtprocedure, voorzien wij geen gesprek met bijstand van juridische of andere afvaardiging.

Er zal zo spoedig mogelijk een functioneringsgesprek met de inspecteur worden gehouden met zijn nieuwe evaluator in het kader van zijn verplaatsing van zodra hij terug aan het werk gaat na zijn huidige afwezigheid door ziekte”.

3.6. Op 30 augustus 2012 verklaart de korpschef dat de functie van wijkinspecteur voor de wijk Hellestraat-Koewacht te Stekene zal worden begeven.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

De verzoeker stelt zich – als enige – kandidaat voor deze functie.

Met een brief van 11 oktober 2012 deelt de korpschef aan de verzoeker mee dat de functie van wijkinspecteur Hellestraat-Koewacht te Stekene hem op basis van het advies van de selectiecommissie niet via “[de] procedure van interne verschuiving” wordt toegekend.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij werpt in haar nota twee excepties van onontvankelijkheid op.

Vooreerst voert zij aan dat de eerste bestreden beslissing een maatregel van inwendige orde is, die betrekking heeft op de interne organisatie van de dienst en werd genomen in het belang van de dienst, en dat een dergelijke maatregel in principe niet aanvechtbaar is voor de Raad van State. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing leidt zij af dat de opgelegde maatregel de rechtstoestand van de verzoeker niet nadelig beïnvloedt, diens arbeidsomstandigheden niet substantieel wijzigt en niet gebaseerd is op een bepaald gedrag dat aan de verzoeker wordt verweten. Zij betwist het standpunt van de verzoeker dat de opgelegde maatregel voor hem nadelig is. In dit verband wijst zij erop dat de verzoeker de graad van inspecteur van politie behoudt, dat hij in zijn nieuwe functie hoofdzakelijk wordt belast met het onthaal, zodat hij nog contact heeft met de bevolking, en dat de beperkte verschillen in de bijzondere functieomschrijvingen niet van aard zijn de verzoeker een nadeel te berokkenen.

Voorts laat zij gelden dat de verzoeker geen belang heeft bij zijn beroep tegen de tweede bestreden beslissing, omdat de selectieprocedure van wijkinspecteur inmiddels werd voortgezet, resulteerde in de ongeschiktbevinding van de verzoeker en werd beëindigd.

5. Ter terechtzitting benadrukt de verzoeker dat de tweede bestreden beslissing hem moreel evenzeer grieft als de eerste bestreden beslissing, zodat hij wel degelijk het rechtens vereiste belang heeft bij de vernietiging van die beslissing.

Beoordeling

6. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de opgelegde maatregel van herplaatsing van de verzoeker gesteund is op de houding en het gedrag van de verzoeker. Zo stelt de korpschef dat voor het noodzakelijke herstel van de orde in de wijkdienst te Stekene een constructieve houding nodig is en bepaalde acties en uitspraken dienen te worden vermeden, dat een betere omkadering van de verzoeker zal bijdragen tot een verbetering van de verstoorde verstandhouding die heerst tussen de verzoeker en de hiërarchie en dat de beëindiging van verzoekers tewerkstelling in het wijkbureau te Stekene zal bijdragen tot het beheersen van de negatieve spiraal die momenteel in de houding van de verzoeker overheerst en doorwerkt naar andere personeelsleden. De opgelegde maatregel beoogt aldus de goede werking van de wijkdienst te Stekene te herstellen door de verwijdering van de verzoeker.

De herplaatsing van de verzoeker is dan ook geen loutere maatregel van inwendige orde, maar op zijn minst een ordemaatregel, nog daargelaten de vraag of – zoals de verzoeker in zijn derde middel aanvoert – de korpschef hem geen verdoken tuchtstraf heeft opgelegd.

Een ordemaatregel is grievend voor de betrokkene en maakt dan ook een aanvechtbare en voor vernietiging vatbare beslissing uit. Dit is des te meer het geval nu de opgelegde maatregel de standplaats van de verzoeker wijzigt en hem herplaatst van een “buitendienst” die volgens de verwerende partij *de facto* “zonder echte gezagsrelatie” werkt, naar een “centrale dienst” die onder de hoede van de korpschef staat. Bovendien heeft de nieuw aan de verzoeker toevertrouwde functie blijkens haar functiebeschrijving – anders dan de verwerende partij

voorhoudt – een wezenlijk andere “specifieke functie-inhoud” dan de functie van wijkinspecteur: zo komen onder meer “interventies”, “onthaal”, “planton”, “toezicht en controle” en “verkeerstaken” in de plaats van “wijkopdrachten en criminaliteitsbeheersing” en “informatie en advisering”. De omstandigheid dat de verzoeker zijn graad en statuut behoudt, verandert niets daaraan.

De eerste exceptie is niet gegrond.

7. De vacantverklaring van de functie van wijkinspecteur voor de wijk Hellestraat-Koewacht te Stekene heeft niet geleid tot een aanstelling in die functie. Volgens de verwerende partij werd de selectieprocedure inmiddels afgesloten, hetgeen door de verzoeker niet wordt betwist.

Weliswaar had de verzoeker belang bij het bestrijden van die vacantverklaring, aangezien ze zijn terugkeer naar de functie in de weg stond of op zijn minst bemoeilijkte omdat er een selectie op volgde. Nu de selectieprocedure zonder resultaat is afgesloten, is dat belang teloorgegaan. Aangezien die vacantverklaring als zodanig geen enkele negatieve appreciatie van verzoekers functioneren inhoudt, kan de verzoeker niet worden bijgevalen in zijn standpunt dat hij nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van die vacantverklaring.

De tweede exceptie is gegrond.

8. Het beroep is derhalve niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

9. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de hoorplicht en het onpartijdigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat indien een overheid een maatregel neemt die een ambtenaar nadeel berokkent, zij verplicht is de betrokkene de gelegenheid te bieden om op een nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Dit impliceert dat de betrokkene kennis moet kunnen krijgen van de feiten en de materiële stukken waarop de overheid zich wil steunen. Volgens de verzoeker heeft de korpschef in dit geval op 30 juli 2012 de eerste bestreden beslissing genomen zonder hem voorafgaandelijk de gelegenheid te bieden om zich te verweren. Hij werd niet gehoord, noch had hij vooraf kennis van enige intentie tot het nemen van een maatregel ten aanzien van zijn persoon. Het feit dat hij bij de korpschef werd geroepen om op 30 juli 2012 de vraag te horen gesteld worden of er niets scheelt aan zijn mails volstaat niet. Het is vreemd – zo stelt de verzoeker – dat de korpschef bij de kennisgeving van zijn beslissing van 30 juli 2012 hem toch nog de mogelijkheid heeft gegeven om zijn verweer in te dienen, maar naderhand, toen de verzoeker een schriftelijk verweer had ingediend en had gevraagd om te worden gehoord, niet daarop is ingegaan. Dat de beslissing van 30 juli 2012 een definitieve beslissing is, blijkt volgens de verzoeker ook uit het feit dat de korpschef op 1 augustus 2012 binnen het korps heeft bekendgemaakt dat de verzoeker herplaatst was naar de dienst interventie/onthaal. De verzoeker leidt ten slotte uit deze bekendmaking en de weigering van de korpschef om in te gaan op zijn verweer diens vooringenomenheid af.

10. De verwerende partij antwoordt dat, voor zover de Raad van State zou aannemen dat de eerste bestreden beslissing geen maatregel van

inwendige orde, maar een ordemaatregel is, de hoorplicht in dat geval niet mag worden verward met de rechten van verdediging in tuchtzaken. Het is wel zo dat de betrokkene nuttig, dit wil zeggen met kennis van zaken, moet worden gehoord, maar of hij daartoe formeel moet worden uitgenodigd en of hij mondeling dan wel schriftelijk zijn standpunt moet kunnen laten kennen, hangt volgens de verwerende partij af van de feitelijke omstandigheden van de zaak en moet derhalve concreet worden beoordeeld.

Volgens de verwerende partij werd de verzoeker op 30 juli 2012 gehoord. Zij wijst erop dat in de uitnodiging werd verwezen naar een vroeger e-mailbericht en dat de verzoeker later nog opmerkingen heeft kunnen formuleren. De opmerkingen die de verzoeker aan de korpschef heeft bezorgd, waren volgens haar evenwel niet van die aard dat ze tot een wijziging van de beslissing moesten leiden. Zij besluit dat de verzoeker geen belang meer heeft bij dit middel.

Beoordeling

11. De hoorplicht betreft een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat in principe tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen.

Dit beginsel impliceert dat de betrokkene de gelegenheid moet krijgen om zich uit te spreken, niet alleen over het bestaan en de ernst van de feiten die aan de basis liggen van de voorgenomen maatregel, maar ook over de noodzaak om die maatregel te nemen. De betrokkene moet dan ook vooraf kunnen weten welke maatregel tegen hem wordt overwogen en welke feiten en grieven tegen hem worden ingebracht. Daarenboven moet aan de betrokkene een redelijke termijn worden verleend om zijn verweer voor te bereiden.

12. Hiervóór werd onder randnummer 6 reeds vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing op zijn minst een ordemaatregel betreft die gesteund is op het gedrag van de verzoeker en voor hem grievend is.

De hoorplicht is dan ook van toepassing.

13. Het blijkt niet dat aan de verzoeker de mogelijkheid werd geboden om op een nuttige wijze zijn standpunt met betrekking tot de maatregel kenbaar te maken alvorens hij werd genomen.

Met een e-mailbericht van 6 juli 2012 heeft de korpschef aan de verzoeker gevraagd om zich op 30 juli 2012 om 08.00 uur op zijn bureel aan te melden. Uit dit e-mailbericht blijkt niet wat precies de bedoeling van die aanmelding was. In het bijzonder blijkt niet dat de korpschef zich het voornemen had gevormd om de verzoeker bij ordemaatregel uit de wijkdienst te Stekene te verwijderen, noch op grond van welke redenen hij tot dat voornemen was gekomen. Er kan derhalve niet worden aangenomen dat de verzoeker tijdens het gesprek met de korpschef, voor zover dat er al is geweest, op een nuttige wijze zijn standpunt heeft kunnen kenbaar maken.

Weliswaar werd bij de kennisgeving van de beslissing van 30 juli 2012 aan de verzoeker nog wel meegedeeld dat hij vóór 15 augustus 2012 zijn standpunt schriftelijk kon naar voor brengen, maar deze mogelijkheid was laattijdig aangezien toen reeds een definitieve beslissing over verzoekers herplaatsing was genomen. Overigens blijkt uit niets dat de verwerende partij verzoekers verweerschrift van 3 augustus 2012 nog op enigerlei wijze in aanmerking heeft genomen.

14. Het eerste middel is bijgevolg alvast gegrond voor zover het de schending aanvoert van de hoorplicht.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

15. De verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat in de eerste bestreden beslissing weliswaar een aantal motieven naar voor worden gebracht, maar dat uit niets blijkt waarop deze motieven zijn gesteund. De materiële onderbouw van deze motieven ontbreekt. Dit klemmt volgens de verzoeker des te meer, omdat hij nooit een slechte evaluatie heeft gekregen en ook geen op- of aanmerkingen werden gemaakt met betrekking tot zijn professioneel functioneren.

De verzoeker argumenteert voorts dat niet duidelijk is op welke wijze de orde van de dienst verstoord zou zijn en welk zijn aandeel in die verstoring zou zijn. Hij stelt veelal te getuigen van een constructieve houding. Hij is zich niet bewust van enige verstoorde verstandhouding met de hiërarchie en hij heeft geen signalen van een dergelijke verstoring opgevangen. De verzoeker begrijpt ook niet wat wordt verstaan onder de “negatieve spiraal” die zou doorwerken naar andere personeelsleden. Hij verbaast zich over de zogenaamde “moeilijkheden bij zelfmanagement van autonomie jobuitvoering”, nu ten aanzien van hem nooit opmerkingen zijn gemaakt. De “discussies over beschikbaar materiaal en buitendiensten, waarbij geen afronding mogelijk is” hebben volgens de verzoeker vermoedelijk betrekking op zijn vraag naar waterdicht schoeisel voor het gebruik van de fiets, maar hij wijst erop dat op die problematiek geen antwoord is gekomen. Hij voegt eraan toe dat hij geen moeite heeft met “afronding” wanneer er duidelijke antwoorden komen. De verzoeker ziet niet in welk klankbord hij nodig zou hebben en op welk vlak een andere taakgelasting hieraan tegemoet zou komen.

De verzoeker besluit dat de zogenaamde motieven van de eerste bestreden beslissing geen aantoonbare ernstige grondslag hebben, zodat ze niet deugdelijk zijn.

16. De verwerende partij antwoordt dat, voor zover de Raad van State zou aannemen dat de eerste bestreden beslissing geen maatregel van inwendige orde, maar een ordemaatregel is, kan worden verwezen naar de verschillende overwegingen in deze beslissing die concreet, duidelijk en afdoende zijn en deze beslissing wel degelijk onderbouwen.

Beoordeling

17. De materiële motiveringsplicht houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die in feite juist en in rechte aanvaardbaar zijn en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd.

18. Zoals hiervóór onder randnummer 6 werd vastgesteld, betreft de eerste bestreden beslissing op zijn minst een ordemaatregel die gesteund is op de houding en het gedrag van de verzoeker. In het administratief dossier bevindt zich één stuk op grond waarvan de houding en het gedrag van de verzoeker kunnen worden beoordeeld, met name het e-mailbericht dat hij heeft verstuurd naar verschillende leden van het korps. Hoewel voor de verwerende partij bij dit e-mailbericht vragen kunnen rijzen over de gepastheid en de stijl ervan, biedt dit bericht geen grondslag voor een aantal motieven van de eerste bestreden beslissing.

Het is geheel onduidelijk op grond van welke gegevens de korpschef tot de bevinding komt dat er een verstoorde verstandhouding van de verzoeker met de hiërarchie is, dat er een negatieve spiraal is in de houding van de verzoeker die doorwerkt naar anderen, dat er een probleem is van “zelfmanagement van autonomie jobuitvoering”, dat voor discussies over

beschikbaar materiaal en buitendiensten geen afronding mogelijk is en dat bij het ontbreken van een klankbord waaraan de verzoeker behoefte heeft, de communicatie niet optimaal verloopt. Het gaat nochtans telkens onmiskenbaar over tekortkomingen die aan de verzoeker worden toegeschreven, maar die niet zonder meer kunnen worden afgeleid uit het e-mailbericht dat de verzoeker heeft verstuurd.

Aangezien het administratief dossier geen stukken bevat op grond waarvan de korpschef tot deze vaststellingen is gekomen, moet worden aangenomen dat deze motieven niet bestaan en dat derhalve de materiële motiveringsplicht wordt geschonden.

Het tweede middel is gegrond.

19. In het auditorsverslag wordt terecht gesteld dat over het beroep tot nietigverklaring uitspraak kan worden gedaan met korte debatten in de zin van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

VI. Vordering tot schorsing

20. Nu uitspraak kan worden gedaan over het beroep tot nietigverklaring, is er geen grond meer om uitspraak te doen over de vordering tot schorsing.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de korpschef van de lokale politiezone Sint-Gillis-Waas - Stekene van 30 juli 2012 waarbij Peter Thyssen vanaf 1 augustus 2012 wordt aangewezen voor een nieuwe dienst als interventie-inspecteur, hoofdzakelijk belast met het onthaal te Sint-Gillis-Waas.

2. De Raad van State verwerpt het beroep tot nietigverklaring voor het overige.

3. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 8 januari 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bert Thys